

Sag anlagt den 22. maj 2026 – Ruslands Centralbank mod Parlamentet og Rådet

(Sag T-331/26)

(C/2026/3676)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Den Russiske Føderations centralbank (Moskva, Rusland) (ved advokaterne C. Alter og N. Vanderstappen)

Sagsøgte: Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Principalt annulleres artikel 20, stk. 2, litra n), i forordning (EU) 2026/467 ⁽¹⁾ på grundlag af artikel 263 TEUF.
- Subsidiært annulleres forordning (EU) 2026/467 i sin helhed på grundlag af artikel 263 TEUF, såfremt Retten finder, at artikel 20, stk. 2, litra n), ikke kan adskilles fra resten af forordningen uden at ændre bestemmelsens indhold.
- Rådet og Parlamentet tilpligtes at betale alle sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat seks anbringender.

1. Første anbringende om Parlamentets og Rådets manglende kompetence samt om tilsidesættelse af artikel 212 TEUF og 215 TEUF.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at den omtvistede forordnings artikel 20, stk. 2, litra n), henset til dens reelle formål, materielle indhold og retsvirkninger, ikke udgør en almindelig samarbejdsforanstaltning med et tredjeland på det økonomiske og finansielle område som omhandlet i artikel 212 TEUF. Denne bestemmelse udgør i det væsentlige en del af en ordning med restriktive foranstaltninger, der berører Den Russiske Centralbanks suveræne reserver. Ved udtrykkeligt at fastsætte, at Unionen kan gøre brug af sagsøgerens immobiliserede aktiver »i fuld overensstemmelse med EU-retten og folkeretten« med henblik på at tilbagebetale det lån, der er ydet Ukraine, indfører den omtvistede bestemmelse reelt en mekanisme, der instrumentaliserer den langvarige opretholdelse af immobiliseringen af sagsøgerens aktiver og deres potentielle anvendelse i forbindelse med finansieringen af støttlånet til Ukraine. Den omtvistede mekanisme er derfor efter sin karakter omfattet af anvendelsesområdet for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og burde i givet fald have været blevet vedtaget på grundlag af artikel 215 TEUF.
2. Andet anbringende vedrørende magtfordrejning.
 - Sagsøgeren har anført, at EU-institutionerne har anvendt artikel 212 TEUF som retsgrundlag med henblik på at forfølge et formål, der ikke vedrører det økonomiske og finansielle samarbejde med et tredjeland. Under dække af en mekanisme for finansiell bistand til Ukraine har forordningen i virkeligheden til formål at konsolidere opretholdelsen af immobiliseringen af sagsøgerens aktiver og at integrere disse aktiver i tilbagebetalingsstrukturen for støttlånet til Ukraine, navnlig ved en udtrykkelig anerkendelse af Unionens brugsret til Den Russiske Føderations immobiliserede aktiver. Den omtvistede mekanisme forfølger således et formål om at udøve økonomisk og finansiell pression mod Den Russiske Føderation og Den Russiske Centralbank, hvilket ikke er omfattet af det mål om økonomisk samarbejde, der påberåbes i forordningen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2026/467 af 24.2.2026 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om oprettelsen af støttlånet til Ukraine for 2026 og 2027 (EUT L, 2026/467).

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten (artikel 296 TEUF og artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herefter »chartret«).
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at den omtvistede forordning ikke med en tilstrækkelig grad af præcision, der gør det muligt for sagsøgeren at kende grundene til den vedtagne foranstaltning og for Unionens retsinstanser at udøve deres kontrol, redegør for de retlige grunde til, at de immobiliserede aktiver lovligt kan indgå i en finansieringsmekanisme bestemt for et tredjeland og anvendes til tilbagebetaling af denne finansiering.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet (artikel 5, stk. 4, TEU og chartrets artikel 52, stk. 1).
 - Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at den omtvistede artikel i forordningen er uhensigtsmæssig i forhold til det formål, der forfølges, idet artikel 212 TEUF ganske vist gør det muligt at indføre en mekanisme for finansiel bistand til Ukraine, f.eks. i form af lån, men ikke tillader indførelsen af en tvangsmekanisme, der gør det muligt for Unionen at anvende statslige aktiver til dette formål. Den omtvistede forordnings artikel 20, stk. 2, litra n), går desuden ud over, hvad der er nødvendigt. Dels var det ikke nødvendigt for Unionen at indføre en sådan foranstaltning med det formål at oprette en finansiel bistandsmekanisme til fordel for Ukraine. Dels havde Unionen hidtil blot immobiliseret de russiske aktiver som en simpel retsbevarende foranstaltning. Ved nu at anerkende en brugsret til sagsøgerens aktiver overskrider Unionen grænserne for det mål, den hidtil har forfulgt. Endelig pålægger Unionen sagsøgeren en åbenbart uforholdsmæssig byrde, da frigivelsen af sagsøgerens aktiver er underlagt rent diskretionære betingelser, nemlig betaling af erstatning fra Den Russiske Føderation og udviklingen i usikre politisk-diplomatiske omstændigheder, som ligger fuldstændig uden for sagsøgerens kontrol, og som ikke er underlagt nogen objektiv tidsbegrænsning, der er kan gøres til genstand for retslig prøvelse. De ulemper, der følger heraf, står ikke i forhold til den budgetmæssige fordel, som Unionen opnår. Desuden indeholder forordningen selv ingen analyse af forholdsmæssigheden af indgreb, der er rettet mod sagsøgerens aktiver, men begrænser sig til udelukkende at undersøge forholdsmæssigheden af den bistand, der ydes til Ukraine.
5. Femte anbringende vedrørende tilsidesættelse af folkeretlig sædvaneret.
 - Sagsøgeren har fremhævet, at princippet om suveræn immunitet for stater og deres centralbanker er integreret i Unionens retsorden som en norm, der er relevant ved legalitetskontrol. Omvendt medfører forordningen en langvarig og permanent immobilisering af sagsøgerens suveræne reserver, hvilket er uforeneligt med den immunitet, der anerkendes for centralbankers aktiver.
6. Sjette anbringende om tilsidesættelse af den grundlæggende ejendomsret (chartrets artikel 17 og artikel 1 i tillægsprotokollen til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder).
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at forordningens artikel 20, stk. 2, litra n), i væsentlig grad går videre end en simpel immobiliseringsforanstaltning. Ved at tillade Unionen at anvende sagsøgerens aktiver til at tilbagebetale det lån, der er ydet Ukraine, medfører den omtvistede artikel 20, stk. 2, litra n), en reel berøvelse af ejendom, som ikke kun vedrører renterne af de pågældende aktiver, men selve kapitalen. Denne berøvelse er desuden uforholdsmæssig af de grunde, der er anført i det fjerde anbringende. Desuden tilsidesætter den anfægtede foranstaltning også den immunitet mod beslaglæggelse, der gælder for aktiver, der besiddes via Euroclear.